

de -ANU: potser és quelcom pre-romà (< -çués) o relacionat amb *Preixens* de l'Urgell: si aquest ve de *Peraixens*, veg. art. infra. Una base i altra són incompatibles amb -cent del nom valencià.

PARCET i L'APER CET

Parcet devia ser un NL menor de cap a La Selva o Guilleries, si bé només em consta com cognom a Arbúcies, Masies de Roda i Horsavinyà (*AlcM*) i era el nom de l'hostaler d'Horsavinyà, que havia nascut allí o a Tordera, c. 1910. Com NL tinc nota d'un mas d'Espinelves en forma un poc més plena *L'Apercet* oït, passant-hi (any 1935, exc. 280) anant de Viladrau a Arbúcies, a la muntanya damunt Espinelves, amb *é* tancada.

No pot ser un dim. de l'antic adj. *pers* 'blau marí', 'de color fosc' (*DECat.* vi, 800a7, 22) perquè tindria *è* oberta. Tampoc pot ser una formació semblant a *Parcer* (o *Parcerisses*) perquè no s'explicaria tal derivació: forçat suposar haplogogia en lloc de *parceret* i també s'hi oposa la *e* tancada ben constatada en el lloc d'Espinelves (per això mateix entre altres raons, renunciem a relacionar-ho amb *esparset* 'trepadella'). I és que ben mirat hem d'admetre que és *percet*, llavors la *e* tancada, condueix a partir de PERCÉPTUM participi de PERCIPERE (o APERCEPTUM) 'recollir, cobrar'. Partint d'algun concepte tributari o contribucional. Ciceró usà *perceptum* com subst. abstracte, *percipere fructus* és «récolter les fruits» en el mateix, *percipere fructum ex olia* 'cobrar el fruit de les oliveres' en Plini, *percipere hereditatem* en Suetoni.

És concret i com nom d'un indret rural, amb un valor com el ll. CABANA, gall. *canaba*, cast. *cãnama*, sic. *cannava* «la casa de un vecino rico nombrado para percibir los diezmos y tributos de las cosechas»: del qual vénen també els NLL cat. *Cànoves* i *Cànues* (V. l'art.).

PARDAL i PARTAL

Més aviat NP que NL és com trobem el nom del moixó (bàsicament el 'Passer domesticus' generalitzat als altres moixos en part del territori), si bé ha pogut passar a designar llocs menors. En l'onomàstica del Nord no es troba gaire: d'acord amb el seu abast semàntic allà més reduït, en el terreny zoològic. (*Font dels Pardals*, en el te. de Navès: xxxviii, 150.26). 'En Pardalet' malnom d'un home a Millars (xxvii, 95.6).

En la zona de substrat mossàrab (a part de la moderna translació obscena) el que apareix és la variant fonètica *Partal*, per cert amb gran extensió i antiguitat (potser deguda al valor fonètic mixt del

aràbic-sonora fortis). *Partal* ja en *PAlc*, *RMa.*, Abenbeklarix i Abencuzman propagat a l'àrab del Marroc i Berberia, i com a sobrenom de persona, ja de l'avi d'Almansor, i fins als capitostots granadins de les Alpujarres (*los dos Partales*) en Pz. de Hita (Simonet. *Glos.*, s.v., I *Dozy Suppl.* i, 73a; *Muça Alpartal* en el *Rept.* de Múrcia, 185.29). Resulta clar que seria un sobrenom predilecte dels moriscos (fins a les més distingides posicions socials) i avui continua essent cognom de bones famílies valencianes (entre altres l'excel·lent escriptor i patriota que tan bé s'ha donat a conèixer). En part ha estat reduït a la forma amb -d- del català comú. També en formes diminutives (o hipocorístiques). *El Pardalot*, a Puçol (xx, 47.1), d'on la *Masia de Pardalot* a Morvedre (xxx, 26.13, 26.14). Amb la *t* i la *o* arabitants, cognom *Partalot* (que els autors del *AlcM*, per als quals el mossàrab és tabú, com és sabut) —tabú que l'*Onomasticon Cat.* té l'orgull de clavar aqueixos tabú al castell del ridícul—, han gosat registrar a un valencià perquè havia emigrat a Bna. *El Tio Pardalet* a Alacant (xxxvi, 102.2). Alqueria del *Pardalet* a Albalat dels Sorells (xxx, 121.6). Sènia del *Pardalero* a Benicarló (xxviii, 110.1). *Els Pardalets* pda. de Gorga (xxxiii, 154.14, '18x'43).

En distingeixo *El Partel* pda. del te. Ador, que serà forma arabitzada de *PRATALE col·le. de PRATUM: cat. *Pradell*, més adaptada a català. *Els Pardells*, pda. del Maestrat (te. Cervera, (xxviii, 121.26). *La Pardala* te. Torrent (xxx, 137.1) Un altre *Partel*, barranc i Bancals de ~ a Vilallonga de l'Assafor (xxxiii, 73.14) serà aviat arabització de *portal* o de *portell*.

PARDINA

'Lloch on hi ha hagut una casa i ha quedat en ruïnes', mot propi fins avui dels nostres Pirineus occidentals, en particular les altes valls del Pallars i Ribagorça, però que s'havia estès molt més ample-
ment, com ho mostra en especial la toponímia, i també els documents antics; sobretot en direcció a Lleida, Alt Segre i Gascunya, però molt particularment en els Pirineus argonesos i gascons.

Enlloc no resta tan viu com a Cardós i Vall Ferrera («lloch on hi ha hagut una casa i va ser tirada a terra» defineixen *pardina* a Àreu i Farrera) i a la Vall d'Aran, on esdevé *pardia* (car allà tot -INA passa normalment a -ia) definit 'ruïnes d'un edifici' (*PVArGc*, 610ab; *BDC* xxiii, 301; *Top. Hesp.* ii, 122-3; *DECat.* vi, 290-1); segueix ben viu almenys fins a la Vall de Luixon: *pardjô* «enclos libre dans una bâtisse ruinée» (*Bouts d. M.* xxix, 67), «pré sur l'emplacement d'une ancienne écurie» (Sarrieu, *RLR* xlvii, 488).

Scantant l'àrea fins on n'arriba, cap a Migdia encara el trobem sovint a la Baixa Ribagorça: *la Pardina*